Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (teine koda)

24. november 2015*

EAGGF — Tagatisrahastu — EAGF ja EAFRD — Intressi deklareerimata jätmise alusel kohaldatud finantskorrektsioon — Põhjendamiskohustus — Intressi arvestamise kohustus — Määruse (EÜ) nr 1290/2005 artikli 32 lõige 5 — Võrdväärsuse põhimõte — Hoolsuskohustus

Kohtuasjas T-126/14,

Madalmaade Kuningriik, esindajad: M. K. Bulterman, J. Langer ja M. Noort,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: H. Kranenborg ja P. Rossi,

kostja,

mille ese on nõue tühistada osaliselt komisjoni 12. detsembri 2013. aasta rakendusotsus 2013/763/EL, mille kohaselt Euroopa Liidu rahastamine ei kata teatavaid kulutusi, mida liikmesriigid on teinud Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) tagatisrahastu, Euroopa Põllumajanduse Tagatisfondi (EAGF) ja Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfondi (EAFRD) raames (ELT L 338, lk 81),

ÜLDKOHUS (teine koda),

koosseisus: president M. E. Martins Ribeiro (ettekandja), kohtunikud S. Gervasoni ja L. Madise,

kohtusekretär: ametnik J. Plingers,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 21. aprillil 2015 toimunud kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: hollandi.

otsuse

Õiguslik raamistik

Alusnormid: määrus (EMÜ) nr 729/70, määrus (EÜ) nr 1258/99 ja määrus (EÜ) nr 1290/2005

1 Ühise põllumajanduspoliitika rahastamise alusnormid on alates 16. oktoobrist 2006 liikmesriikide tehtud kulutusi ja alates 1. jaanuarist 2007 Euroopa Ühenduste Komisjoni tehtud kulutusi puudutavas osas sätestatud nõukogu 21. juuni 2005. aasta määruses (EÜ) nr 1290/2005 ühise põllumajanduspoliitika rahastamise kohta (ELT L 209, lk 1). Selle määrusega tunnistati kehtetuks nõukogu 17. mai 1999. aasta määrus (EÜ) nr 1258/1999 ühise põllumajanduspoliitika rahastamise kohta (EÜT L 160, lk 103; ELT eriväljaanne 03/25, lk 414), mis kehtis alates 1. jaanuarist 2000 tehtud kulutusi puudutavas osas enne nõukogu 21. aprilli 1970. aasta määrust (EMÜ) nr 729/70 ühise põllumajanduspoliitika rahastamise kohta (EÜT L 94, lk 13).

2 Vastavalt määruste nr 729/70 ja nr 1258/1999 artikli 1 lõikele 1 ja artikli 1 lõike 2 punktile a moodustas Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfond (EAGGF) osa Euroopa ühenduste üldeelarvest ja selle tagatisrahastu rahastas eksporditoetusi kolmandatesse riikidesse eksportimisel.

3 Määruste nr 729/70 ja nr 1258/1999 artikli 8 lõikes 1 oli sätestatud, et kooskõlas siseriiklike õigus- ja haldusnormidega võtavad liikmesriigid meetmed, mis on vajalikud, et hüvitada eeskirjade eiramise või hooletuse tagajärjel kaotatud summasid. Nimetatud määruste artikli 8 lõike 2 esimeses lõigus oli ette nähtud, et kui summasid ei hüvitata täielikult, kannab ühendus eeskirjade eiramisest või hooletusest tulenevad rahalised tagajärjed, välja arvatud juhul, kui eeskirjade eiramise või hooletuse tagajärgede põhjustajateks on liikmesriikide haldus- või muud organid. Lõpuks tulenes nii nõukogu 22. mai 1995. aasta määrusega (EÜ) nr 1287/95, millega muudetakse määrust nr 729/70 (EÜT L 125, lk 1), muudetud määruse nr 729/70 artikli 8 lõike 2 teisest lõigust, mis oli kohaldatav 16. oktoobril 1995 alanud majandusaastast, kui ka määruse nr 1258/1999 artikli 8 lõike 2 teisest lõigust muu hulgas, et hüvitatud või hiljem makstud summadelt makstakse EAGGF-ile intressi.

4 Määruse nr 1290/2005 artikli 3 lõike 1 punkti a kohaselt rahastab Euroopa Põllumajanduse Tagatisfond (EAGF) liikmesriikide ja Euroopa Liidu halduskoostöö korras põllumajandustoodete kolmandatesse riikidesse eksportimiseks määratud toetusi.

5 Määruse nr 1290/2005 artikli 8 lõike 1 punkti c alapunkti iii kohaselt edastavad liikmesriigid komisjonile muu hulgas EAGF-i poolt rahastatud tegevustega seotud meetmete puhul akrediteeritud makseasutuste aastaaruanded koos kinnitava avaldusega, millele on alla kirjutanud akrediteeritud makseasutuse juht ja millele on lisatud vajalik teave raamatupidamisarvestuse kontrollimise ja heakskiitmise kohta ning sertifitseerimisasutuse poolt koostatud sertifitseerimisaruanne.

6 Määruse nr 1290/2005 artikkel 31 „Vastavuse kontroll” sätestab:

„1. Kui komisjon leiab, et artikli 3 lõikes 1 ja artiklis 4 näidatud kulud on tehtud [liidu] eeskirju rikkudes, teeb ta otsuse [liidu] rahastamisest välja jäetavate summade kohta vastavalt artikli 41 lõikes 3 nimetatud korrale.

2. Komisjon hindab välja jäetavaid summasid tuvastatud mittevastavuse raskusastme alusel. Komisjon võtab arvesse rikkumise laadi ja raskusastet, ning [liidule] tekitatud rahalist kahju.

3. Enne iga rahastamisest keeldumise otsust teavitatakse kirjalikult komisjoni kontrolli tulemustest ja asjaomase liikmesriigi vastustest, mille järel pooled püüavad jõuda kokkuleppele võetavate meetmete osas.

Kokkuleppe ebaõnnestumise korral võib liikmesriik taotleda neljakuulise lepitusmenetluse alustamist, mille tulemuste põhjal koostatud aruanne edastatakse komisjonile, kes vaatab selle läbi enne võimaliku rahastamisest keeldumise otsuse tegemist.

4. Rahastamisest ei saa keelduda järgmistel juhtudel:

a) artikli 3 lõikes 1 sätestatud kulud, mis tehti rohkem kui 24 kuud enne komisjoni kirjalikku teadet asjaomasele liikmesriigile kontrolli tulemuste kohta;

b) mitmeaastaste meetmete kulud, mis on osa artikli 3 lõikes 1 sätestatud kuludest või mis on seotud artiklis 4 nimetatud programmidega ja mille puhul viimane kohustus toetuse saajale tekkis enam kui 24 kuud enne komisjoni kirjalikku teadet asjaomasele liikmesriigile kontrolli tulemuste kohta;

c) artiklis 4 näidatud programmides sisalduvate meetmete kulud (välja arvatud punktis b nimetatud kulud), mille makse või vastavalt asjaoludele lõppmakse teostas makseasutus enam kui 24 kuud enne komisjoni kirjalikku teadet asjaomasele liikmesriigile kontrolli tulemuste kohta.

5. Lõiget 4 ei kohaldata järgmistel juhtudel:

a) mis tulenevad artiklites 32 ja 33 osutatud eeskirjade eiramine;

[…]”.

7 Määruse nr 1290/2005 artikli 32 „EAGF-i erisätted” lõigetes 1 ning 3–6 on sätestatud:

„1. Eeskirjade eiramise või hooletuse tõttu tagasinõutud summad ja nende juurde kuuluvad intressid makstakse välja makseasutustele ja kantakse viimaste poolt EAGFi tulude hulka nende reaalse tagasinõudmise kuu alla.

[…]

3. Artikli 8 lõike 1 punkti c alapunktis iii sätestatud raamatupidamise aastaaruannete üleandmise puhul edastavad liikmesriigid komisjonile kokkuvõtva aruande eeskirjade eiramiste tagajärjel algatatud tagasinõudmise menetluste seisust, jagades veel tagasinõudmata summad haldus- ja/või kohtumenetluse järgi ja eeskirjade eiramise esmakordse halduslikku või kohtuliku tuvastamise aasta järgi.

Liikmesriigid annavad komisjoni käsutusse individuaalsete tagasinõudmismenetluste ning veel tagasinõudmata summade üksikasjad.

4. Pärast artikli 31 lõikes 3 sätestatud menetlust võib komisjon teha otsuse panna tagasinõutavad summad liikmesriigi vastutusele järgmistel juhtudel:

a) kui liikmesriik ei ole algatanud tagasinõudmiseks kõiki siseriiklike ja [liidu] õigusaktidega ette nähtud haldus- või kohtumenetlusi eeskirjade eiramise esmakordsele halduslikule või kohtulikule tuvastamisele järgneval aastal;

b) kui halduslikku või kohtuliku tuvastamise esmakordset akti ei koostatud, või kui see koostati hilinemisega, mis võib kahjustada tagasinõudmist, või kui eeskirjade eiramist ei lisatud käesoleva artikli lõike 3 esimeses lõigus sätestatud kokkuvõtvasse aruandesse esmakordse halduslikku või kohtuliku tuvastamise aastal.

5. Kui tagasinõudmist ei ole toimunud nelja aasta jooksul pärast esmakordset halduslikku või kohtulikku tuvastamist, või kaheksa aasta jooksul, kui tagasinõudmine toimub siseriikliku kohtu kaudu, kaetakse 50% tagasinõudmise puudumise finantstagajärgedest asjaomase liikmesriigi ja 50% [liidu] eelarvest.

Asjaomane liikmesriik toob lõike 3 esimeses lõigus nimetatud kokkuvõtvas aruandes eraldi välja summad, mille osas ei toimunud tagasinõudmist käesoleva lõike esimeses lõigus sätestatud tähtaja jooksul.

Vastavalt esimesele lõigule tagasinõudmise puudumisest tuleneva finantskohustuse jagamine ei piira asjaomase liikmesriigi kohustust järgida tagasinõudmismenetlusi vastavalt käesoleva määruse artikli 9 lõikele 1. Sel viisil tagasi nõutud summadest kantakse 50% EAGFi arvele pärast lõikes 2 ette nähtud kinnipidamise kohaldamist.

Kui tagasinõudmismenetluse raames konstateeritakse eeskirjade eiramiste puudumist lõpliku laadi haldusakti või kohtuotsusega, deklareerib asjaomane liikmesriik EAGFile kuluna tema poolt esimese lõigu alusel kantud finantskohustuse.

Kui tagasinõudmine ei saanud asjaomasest liikmesriigist olenemata põhjustel toimuda käesoleva lõike esimeses lõigus kindlaksmääratud tähtaja jooksul ja tagasinõutav summa ületab 1 miljonit eurot, võib komisjon liikmesriigi taotlusel tähtaega pikendada kuni 50% ulatuses esialgsest tähtajast.

6. Nõuetekohaselt põhjendatud juhtudel võivad liikmesriigid otsustada tagasinõudmist mitte läbi viia. Sellise otsuse võib teha vaid järgmistel juhtudel:

a) kui tagasinõudmisel juba tehtud ja ettenähtavad kulud on suuremad kui tagasinõutav summa; või

b) kui tagasinõudmine osutub võimatuks võlgniku või eeskirjade eiramise eest juriidilist vastutust kandvate isikute asjaomase liikmesriigi õigusaktide kohaselt tuvastatud ja tunnistatud maksejõuetuse tõttu.

Asjaomane liikmesriik toob artikli 3 esimeses lõigus sätestatud kokkuvõtvas aruandes eraldi välja summad, mille osas ta otsustas tagasinõudmismenetlust mitte alustada, ning oma otsuse põhjenduse.”

8 Määruse nr 1290/2005 artikli 34 „Liikmesriikidest tulenevad sihtotstarbelised tulud” lõike 1 punkti a kohaselt loetakse summad, mis selle määruse artiklite 31–33 kohaldamise tulemusena tuleb maksta liidu eelarvesse, kaasa arvatud nendega kaasnev intress, sihtotstarbeliste tuludena nõukogu 25. juuni 2002. aasta määruse (EÜ, Euratom) nr 1605/2002, mis käsitleb Euroopa ühenduste üldeelarve suhtes kohaldatavat finantsmäärust (EÜT L 248, lk 1), artikli 18 tähenduses.

9 Määruse nr 1290/2005 artikli 49 teise lõigu kohaselt kohaldatakse määrust nr 1290/2005 alates 1. jaanuarist 2007. Määruse artikli 49 kolmanda lõigu teisest taandest tuleneb aga, et artiklit 32 kohaldatakse alates 16. oktoobrist 2006 nõukogu 4. märtsi 1991. aasta määruse (EMÜ) nr 595/91 eeskirjade eiramise ja valesti makstud summade tagasinõudmise kohta ühise põllumajanduspoliitika rahastamisel, infosüsteemi loomise kohta selles valdkonnas ning määruse (EMÜ) nr 283/73 kehtetuks tunnistamise kohta (EÜT L 67, lk 11; ELT eriväljaanne 03/11, lk 171) artikli 3 raames teatavaks tehtud juhtudel, mille osas ei ole 16. oktoobriks 2006 täielik tagasinõudmine veel aset leidnud.

Rakendusmäärused

Määrus nr 595/91

10 Määruse nr 595/91 artikli 3 lõike 1 esimeses lõigus on sätestatud, et liikmesriigid saadavad kahe kuu jooksul pärast iga kvartali lõppu komisjonile loetelu kõigist eeskirjade eiramistest, mille kohta on olemas haldusasutuse või kohtu esialgne fakte tuvastav otsus.

11 Lisaks on määruse nr 595/91 artikli 5 lõikes 2, mis määrusega nr 1290/2005 kehtetuks tunnistati, sätestatud, et kui liikmesriik leiab, et summa täielik tagasinõudmine ei ole võimalik või tõenäoline, esitab ta komisjonile eriteate tagasinõudmata summa kohta ning põhjenduse, miks ühendus või liikmesriik peaks selle summa katma.

12 Määrus nr 595/91 tunnistati komisjoni 14. detsembri 2006. aasta määrusega (EÜ) nr 1848/2006 eeskirjade eiramise ja valesti makstud summade tagasinõudmise kohta ühise põllumajanduspoliitika rahastamisel ning infosüsteemi loomise kohta selles valdkonnas (ELT L 355, lk 56) alates 1. jaanuarist 2007 kehtetuks.

Määrus (EÜ) nr 885/2006

13 Komisjoni 21. juuni 2006. aasta määruse (EÜ) nr 885/2006, millega nähakse ette nõukogu määruse (EÜ) nr 1290/2005 kohaldamise üksikasjalikud eeskirjad seoses makseasutuste ja teiste organite akrediteerimise ning EAGFi ja EAFRD raamatupidamisarvestuse kontrollimise ja heakskiitmisega (ELT L 171, lk 90), artikli 6 kohaselt peab määruse nr 1290/2005 artikli 8 lõike 1 punkti c alapunktis iii osutatud raamatupidamise aastaaruandes kajastuma muu hulgas menetluse tulemusel tagasinõutavate summade tabel vastavalt III lisas esitatud näidisele (edaspidi „määruse nr 885/2006 III lisa tabel”).

14 Komisjon kehtestas määruse nr 885/2006 III lisa tabelite edastamise kohta eelarveaastal 2006 suunised dokumendis „Teatis põllumajandusfondide komiteele – suunised [määruse nr 885/2006] III lisa tabeli 5 komisjonile 10. veebruariks 2007 saatmise kohta” (edaspidi „2006. aasta suunised”) ja eelarveaastal 2007 suunised dokumendis „Teatis põllumajandusfondide komiteele – suunised [määruse nr 885/2006] III lisa tabelite 1–6 komisjonile 1. veebruariks 2008 saatmise kohta” (edaspidi „2007. aasta suunised).

15 Määruse nr 885/2006 artiklis 11 on kehtestatud määruse nr 1290/2005 artiklis 31 sätestatud vastavuse kontrolli menetluskord. Lisaks on määruse nr 885/2006 artiklis 16 kindlaks määratud lepitusmenetluse kord.

Valdkondlikud määrused

Määrus (EMÜ) nr 3665/87

16 Komisjoni 27. novembri 1987. aasta määruse (EMÜ) nr 3665/87, milles sätestatakse põllumajandustoodete eksporditoetuste süsteemi kohaldamise üksikasjalikud ühiseeskirjad (EÜT L 351, lk 1), artikkel 11 nägi komisjoni 2. detsembri 1994. aasta määruse (EÜ) nr 2945/94, millega muudetakse määrust nr 3665/87 (EÜT L 310, lk 57), redaktsioonis ette alusetult makstud eksporditoetuste sissenõudmise korra, sel puhul kohaldatavad sanktsioonid ja võimaluse jätta teatud sanktsioonid vääramatu jõu korral kohaldamata. Kõnealuse artikli lõige 3 sätestas, et alusetult makstud eksporditoetuse korral peab toetust saanud isik alusetult saadud summad koos maksmise ja tagasimaksmise vahelise ajavahemiku alusel arvutatud intressiga tagasi maksma.

17 Määruse nr 2945/94 artikli 2 teise lõigu kohaselt kohaldati seda määrust ekspordile, mille suhtes olid määruse nr 3665/87 artiklis 3 või artiklis 25 toodud formaalsused alates 1. aprillist 1995 täidetud.

18 Määrus nr 3665/87 tunnistati kehtetuks ja asendati komisjoni 15. aprilli 1999. aasta määrusega (EÜ) nr 800/1999, milles sätestatakse põllumajandustoodete eksporditoetuste süsteemi kohaldamise üksikasjalikud ühiseeskirjad (EÜT L 102, lk 11; ELT eriväljaanne 03/25, lk 129), mis tunnistati hiljem kehtetuks ja asendati komisjoni 7. juuli 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 612/2009, milles sätestatakse põllumajandustoodete eksporditoetuste süsteemi kohaldamise üksikasjalikud ühiseeskirjad (uuesti sõnastatud) (ELT L 186, lk 1).

Määrus (EMÜ) nr 536/93

19 Komisjoni 9. märtsi 1993. aasta määrus (EMÜ) nr 536/93, milles sätestatakse piima- ja piimatootesektori lisamaksu kohaldamise üksikasjalikud rakenduseeskirjad (EÜT L 57, lk 12; edaspidi koos määrusega nr 3665/87 „valdkondlikud määrused"), tunnistas kehtetuks ja asendas komisjoni 3. juuni 1988. aasta määruse (EMÜ) nr 1546/88, mis sätestab määruse (EMÜ) nr 804/68 artiklis 5c märgitud lisamaksu kohaldamise üksikasjalikud eeskirjad (EÜT L 139, lk 12).

20 Määruse nr 536/93 artikli 3 lõike 4 kohaselt maksab ostja ja sama määruse artikli 4 lõike 4 kohaselt maksab tootja enne iga aasta 1. septembrit pädevale organile nõutava summa vastavalt liikmesriigis sätestatud eeskirjadele ning juhul, kui maksutähtajast kinni ei peeta, võetakse nõutavatelt summadelt viivist, mille ühe aasta kohta kinnitab liikmesriik ja mis pole madalam kui viivisemäär, mida liikmesriik kohaldab alusetult makstud summade tagastamisel.

21 Määruse nr 536/93 artikli 10 teise lõigu kohaselt jõustus määrus 1. aprillil 1993 alanud kvoodiaastast.

22 Määrus nr 536/93 tunnistati kehtetuks ja asendati komisjoni 9. juuli 2001. aasta määrusega (EÜ) nr 1392/2001, milles sätestatakse nõukogu määruse (EMÜ) nr 3950/92 (millega piima- ja piimatootesektoris kehtestatakse lisamaks) üksikasjalikud rakenduseeskirjad (EÜT L 187, lk 19; ELT eriväljaanne 03/33, lk 104), mis seejärel tunnistati kehtetuks ja asendati komisjoni 30. märtsi 2004. aasta määrusega (EÜ) nr 595/2004, milles sätestatakse piima- ja piimatootesektoris makse kehtestamist käsitleva nõukogu määruse (EÜ) nr 1788/2003 rakenduseeskirjad (ELT L 94, lk 22; ELT eriväljaanne 03/43, lk 333).

Vaidluse taust

23 Madalmaade Kuningriik saatis 10. juulil 2003 komisjonile määruse nr 595/91 artikli 5 lõikes 2 sätestatud eriteate (edaspidi „10. juuli 2003. aasta eriteade"). Madalmaade ametiasutused informeerisid teates komisjoni sellest, et asjaomaste võlgnike pankroti ja maksejõuetuse tõttu ei ole enam võimalik ega ootuspärane toimiku NL/98/039-Centramelk (edaspidi „Centramelki toimik") raames tasumisele kuuluvaid summasid tagasi nõuda. Nad palusid komisjonil jätta tasumata summad Euroopa Ühenduse kanda. Kõnealune toimik, millest oli varem teatatud määruse nr 595/91 artikli 3 alusel, sisaldab üheksat pettusejuhtumit, mis puudutasid toorpiima kokkuostjate poolt lisamaksude tasumist piimasektoris ja mis avastati aastate 1989 ja 1990 vahelisel ajal.

24 Komisjon informeeris 21. veebruari 2006. aasta kirjas Madalmaade ametiasutusi muu hulgas sellest, et ta on Centramelki toimiku kohta otsuse tegemise edasi lükanud, kuna komisjoni talituste hinnangul on kõnealusest toimikust tulenevate nõuete sissenõudmine veel pooleli.

25 Madalmaade ametiasutused juhtisid 4. oktoobri 2006. aasta kirjas komisjoni tähelepanu Centramelki toimiku menetlemise lõpetamisele. Ühtlasi palusid nad komisjonil teha toimiku suhtes enne 16. oktoobrit 2006 otsus ja vaadata toimik läbi määruse nr 1258/1999 artikli 8 lõike 2, mitte määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõike 5 alusel.

26 Komisjon informeeris 23. oktoobri 2006. aasta kirjas Madalmaade ametiasutusi muu hulgas sellest, et ta ei ole Centramelki toimiku suhtes veel otsust teinud ja et ta kohaldab enne 16. oktoobrit 2006 lahendamata juhtumite suhtes määruse nr 1290/2005 artiklit 32.

27 Komisjon võttis 27. aprillil 2007 vastu otsuse 2007/327/EÜ Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) tagatisrahastust 2006. eelarveaastal rahastatud liikmesriikide makseasutuste kulude raamatupidamisarvestuse kontrollimise ja heakskiitmise kohta (ELT L 122, lk 51), milles ta muu hulgas kohaldas Centramelki toimikust tulenevatele nõuetele määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikes 5 sätestatud reeglit. Madalmaade Kuningriik ei esitanud otsuse 2007/327 tühistamiseks hagi.

28 Komisjoni talitused viisid 15.–17. septembril 2008 Madalmaade makseasutuses Dienst Regelingen läbi uurimise.

29 Määruse nr 885/2006 artikli 11 lõike 1 alusel saadetud 17. juuni 2009. aasta kirjas (edaspidi „esimene teade") informeeris komisjon Madalmaade ametiasutusi 15.–17. septembril 2008 läbi viidud uurimise tulemustest. Uurimise järeldused olid esitatud kirja lisas „Märkused ja teabenõuded".

30 Esimeses teates leidis komisjon muu hulgas, et Madalmaade ametiasutused ei ole liidu õigusnormides kehtestatud nõudeid täielikult täitnud ja et tagada edaspidi nendele nõuetele vastavus, tuleb võtta parandusmeetmed. Komisjon palus, et talle teatataks juba võetud ja kavandatud parandusmeetmetest ja nende rakendamise ajakavast. Lisaks märkis komisjon, et ta võib vastavalt määruse nr 1290/2005 artiklitele 31 ja 32 EAGGF-i tagatisrahastu ja EAGF-i (edaspidi koos „fondid") rahastatavad kulutused liidu rahastamisest osaliselt või täielikult välja jätta. Veel oli teates täpsustatud, et kuni nõuetekohaste parandusmeetmete rakendamiseni tehtud kulutusi puudutavad finantskorrektsioonid arvutatakse tuvastatud puuduste alusel.

31 Esimese teate lisas esitatud märkustes ja soovitustes märkis komisjon kõigepealt muu hulgas, et võlgnike registrisse ja seega määruse nr 885/2006 III lisa tabelitesse, mis on koostatud eelarveaastate 2006 ja 2007 kohta, ei ole lisatud tasumata summadelt makstavat intressi, kuna Dienst Regelingen arvutas intressi alles selle maksmisel. Komisjon aga leiab, et intress peab nendes tabelites kajastuma, kuna vastasel juhul oleksid summad, mille suhtes kehtib määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikes 5 sätestatud reegel, liiga väikesed. Teiseks märkis komisjon, et Dienst Regelingen esitas intressi maksuteate alles pärast põhisummade tagasinõudmist ja see puudutas ainult alates 16. oktoobrist 2007 tagasinõutavaid summasid. Enne seda kuupäeva tagasinõutavatelt summadelt intressi arvestamata jätmine tähendab aga fondide jaoks kahju. Lisaks palus komisjon Madalmaade ametiasutustel edastada talle konkreetset teavet.

32 Madalmaade ametiasutused vastasid 21. juuli 2009. aasta kirjas järeldustele, mis komisjon oli esimeses teates esitanud.

33 Komisjon palus 7. septembri 2010. aasta kirjas Madalmaade ametiasutustel esitada 5. oktoobriks 2010 kavandatud kahepoolseks kohtumiseks vaidlusaluste küsimuste kohta oma seisukohad. Selleks palus komisjon Madalmaade ametiasutustel muu hulgas arvutada intressi kogusumma kõikide eelarveaastatel 2006–2009 tehtud tagasinõudmiste alusel, mille suhtes kohaldatakse määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikes 5 kehtestatud reeglit.

34 Komisjoni talituste ja Madalmaade ametiasutuste kahepoolne kohtumine toimus 5. oktoobril 2010 Brüsselis (Belgia). Kohtumise protokoll saadeti Madalmaade ametiasutustele 14. detsembril 2010.

35 Kahepoolse kohtumise protokollist ilmneb, et pärast kohtumist jäi komisjon põhiosas esimeses teates esitatud järelduste juurde, leides sisuliselt, et enne 16. oktoobrit 2007 tagasi makstud summadelt oli intress tasumata, mis tekitas fondidele rahalist kahju, ja et määruse nr 885/2006 III lisa tabelites toodud intress oli liiga väike. Tema hinnangul oli kogu intress deklareerimata jäetud või oli deklareeritud ebaõige intressisumma, mistõttu ei sisaldanud nõuded, mille suhtes kehtib määruse

nr 1290/2005 artikli 32 lõige 5, aastatel 2006 ja 2007 raamatupidamisarvestuste kontrollimisel ja heakskiitmisel õiget intressisummat. Seega tegi ta teatavaks, et ta kavatseb kohaldada finantskorrektsiooni esiteks intressi alusel, mille maksmist ei ole aastatel 2006 ja 2007 sissenõutud võlgade eest nõutud (edaspidi „sissenõudmata intress"), ja teiseks deklareerimata intressi alusel, juhul kui nõudeid, mille suhtes kehtib määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikes 5 sätestatud reegel, ei ole aastatel 2006 ja 2007 sisse nõutud (edaspidi „deklareerimata intress"). Neil asjaoludel palus ta Madalmaade ametiasutustel kinnitada, et sissenõudmata intressi summa on vastavalt Dienst Regelingeni esitatud andmetele 60 779 eurot, ning esitada deklareerimata intressi summa nii täpne arvutus või hinnang kui võimalik.

36 Madalmaade ametiasutused kinnitasid 11. veebruari 2011. aasta kirjas esiteks, et sissenõudmata intressi summa on täpselt 60 779 eurot. Teiseks arvutasid nad deklareerimata intressi summa, mis nende hinnangul oli aastatel 2006 kuni 2009 513 566,65 eurot. Nad selgitasid siinjuures, et see arvutus ei hõlma enne 1. aprilli 1993 hilinemisega tasutud lisamakse puudutavaid nõudeid (edaspidi „lisamakse puudutavad varasemad nõuded") ega enne 1. aprilli 1995 alusetult makstud eksporditoetusi puudutavaid nõudeid (edaspidi „eksporditoetusi puudutavad varasemad nõuded" ning koos lisamakse puudutavate varasemate nõuetega „varasemad nõuded").

37 Komisjon edastas 25. novembri 2011. aasta kirjaga Madalmaade ametiasutustele määruse nr 885/2006 artikli 11 lõike 2 kolmanda lõigu alusel ametliku teate, milles ta jäi oma seisukoha juurde, et nõuete haldamise ja määruse nr 885/2006 III lisas eeskirjade eiramise juhtude deklareerimise süsteem on eelarveaastatel 2006 kuni 2009 liidu õigusega vastuolus. Ta märkis selle kirja lisas iseäranis, et Madalmaade ametiasutused jätsid ekslikult intressi arvestamata. Ta selgitas sellega seoses, et vastavalt 2006. ja 2007. aasta suunistele, ja nagu Üldkohus 22. aprilli 2010. aasta otsuses Itaalia *vs.* komisjon (T-274/08 ja T-275/08, EKL, EU:T:2010:154) kinnitas, on kohustuslik deklareerida intress, mis seondub maksmata summadega vastavalt määruse nr 885/2006 III lisa tabelile, ning intressi deklareerimata jätmine on määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikega 1 vastuolus ja tähendab liidu eelarve jaoks kahju. Teiseks, kuna Madalmaade ametiasutused jätsid varasemad nõuded intressiarvutusest välja, märkis komisjon, et kuigi valdkondlikes määrustes ei ole intressi nõudmise kohustust kehtestatud, ei saa liidu nõudeid käsitleda ebasoodsamalt võrreldes mis tahes siseriikliku nõudega. Sellest järeldub, et kui asjaolude aset leidmise ajal arvestas Madalmaade Kuningriik intressi sellistelt siseriiklikelt nõuetelt nagu maksuvõlg või riigieelarvest alusetult makstud toetused, siis tuleb intressi arvestada ka liidu nõuetelt. Sellele tuginedes leidis komisjon, et alates 2006. aastast tuleb intress lisada kõikidele määruse nr 885/2006 III lisa tabelis toodud summadele, kaasa arvatud eksporditoetusi puudutavatele varasematele nõuetele ja lisamakse puudutavatele varasematele nõuetele, mille suhtes toimus kontrollimine ja heakskiitmine 2006. või 2007. aastal.

38 Komisjon teeb seega ettepaneku jätta liidu rahastamisest välja 5 277 577,43 euro suurune summa.

39 Madalmaade ametiasutused esitasid 3. jaanuari 2012. aasta kirjas määruse nr 885/2006 artikli 16 alusel lepitusorganile lepitustaotluse. Vastuseks taotlusele tutvustas komisjon lühidalt oma seisukohta lepitusorganile saadetud selgituses.

40 Lepitusorgan tegi 30. aprillil 2012 teatavaks oma lõpparuande. Ta jõudis aruandes muu hulgas järeldusele, et tal ei ole võimalik komisjoni ja Madalmaade ametiasutuste vahelisi erimeelsusi lahendada. Samuti palus ta sisuliselt komisjonil hinnata esiteks, kas võrdväärsuse põhimõtte kohaldamiseks oli piisav faktiline alus, et põhjendada pakutud finantskorrektsiooni, ning teiseks, kas Centramelki toimikuga seonduvalt oli võimalik piirata intressi arvutamist üksnes sellest toimikust tulenevate pettusejuhtumitega, mille suhtes oli 2006. aastal tegelikult tagasinõudmismenetlus toimunud.

41 Komisjon saatis 2. aprilli 2013. aasta kirjas Madalmaade ametiasutustele oma lõplikud järeldused (edaspidi „lõplik seisukoht"). Sellest kirjast selgub, et komisjon kinnitas sisuliselt oma seisukohta tuvastatud eeskirjade eiramise ja kavandatud finantskorrektsioonide kohta, mis on kokku võetud

eespool punktides 37 ja 38. Vastuseks lepitusorgani järeldustele märkis komisjon sisuliselt esiteks, et vastavalt võrdväärsuse põhimõttele peab asjaomaste liidu nõuete sissenõudmine toimuma samamoodi nagu tasumata siseriiklike maksude puhul. Teiseks selgitas komisjon Centramelki toimikuga seoses, et kuna toimikust tulenevad pettusejuhtumid tuleb lahendada määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikes 5 sätestatud reegli kohaselt ja kuna intressidele kui põhinõudega kaasnevatele nõuetele tuleb kohaldada samu eeskirju, siis on vaja kõnealuse reegli kohaselt kohaldada finantskorrektsiooni intressile, mille suhtes ei ole eelarveaastal 2006 kontrollimist ja heakskiitmist toimunud.

42 Madalmaade ametiasutused esitasid 15. aprilli 2013. aasta kirjas lõpliku seisukoha kohta oma märkused ja väljendasid selle suhtes oma vastuseisu.

43 Komisjon edastas 18. novembril 2013 Madalmaade Kuningriigile 15.–17. septembril 2008 läbi viidud uurimise tulemuste kohta koondaruande.

44 Neil asjaoludel võttis komisjon 12. detsembril 2013 vastu rakendusotsuse 2013/763/EL, mille kohaselt Euroopa Liidu rahastamine ei kata teatavaid kulutusi, mida liikmesriigid on teinud EAGGF-i tagatisrahastu, EAGF-i ja Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfondi (EAFRD) raames (ELT L 338, lk 81; edaspidi „vaidlustatud otsus”), milles ta muu hulgas kohaldas varasematelt nõuetelt deklareerimata intressi alusel finantskorrektsiooni, mis on käesolevas asjas kõne all.

Menetlus ja poolte nõuded

45 Madalmaade Kuningriik esitas käesolevas asjas hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 21. veebruaril 2014.

46 Ettekandja-kohtuniku ettekande alusel otsustas Üldkohus (teine koda) alustada suulist menetlust.

47 Poolte kohtukõned ja Üldkohtu suulistele küsimustele antud vastused kuulati ära 21. aprilli 2015. aasta kohtuistungil.

48 Madalmaade Kuningriik palub Üldkohtul:

— esimese võimalusena tühistada vaidlustatud otsuse artikkel 1 ja selle juurde kuuluv lisa osas, milles osutatud artikkel ja lisa puudutavad intressi 4 703 231,78 euro suuruses summas, mis see liikmesriik on väidetavalt jätnud arvestamata teatud nõuetelt, mis käsitlevad hilinemisega tasutud lisamakse ja alusetult makstud eksporditoetusi;

— teise võimalusena tühistada vaidlustatud otsuse artikkel 1 ja selle juurde kuuluv lisa osas, milles osutatud artikkel ja lisa puudutavad intressi 3 208 935,04 euro suuruses summas, mis see liikmesriik on väidetavalt jätnud arvestamata teatud nõuetelt, mis käsitlevad hilinemisega tasutud lisamakse;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

49 Komisjon palub Üldkohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja Madalmaade Kuningriigilt.

Õiguslik käsitlus

50 Madalmaade Kuningriik esitab hagi põhjendamiseks kolm väidet. Esimese väite kohaselt on rikutud põhjendamiskohustust. Teise võimalusena esitatud teise väite kohaselt on rikutud ELL artikli 13 lõiget 2 või kohaldatud ebaõigesti võrdväärsuse põhimõtet. Kolmanda võimalusena esitatud kolmanda väite kohaselt on rikutud hoolsuspõhimõtet koostoimes määruse nr 729/70 artikli 8 lõikega 2 ja määruse nr 595/91 artikli 5 lõikega 2.

51 Esiteks tuleb täpsustada, nagu Madalmaade Kuningriigi menetlusdokumentidest ilmneb ja nagu ta kohtuistungil Üldkohtu esitatud küsimusele vastates kinnitas, mis kanti ka kohtuistungi protokolli, et esimene ja teine väide on esitatud esimese nõude põhjendamiseks, mis on esitatud esimese võimalusena (vt eespool punkt 48). Seevastu kolmas tühistamisväide, mis puudutab üksnes Centramelki toimikuga seonduvaid finantskorrektsioone, on esitatud teise, alternatiivsena esitatud nõude põhjendamiseks (vt eespool punkt 48).

52 Teiseks tuleb märkida, et Madalmaade Kuningriik nentis kohtuistungil Üldkohtu küsimusele vastates, et hagi põhjendamiseks esitatud esimese väitega, mis on formaalselt esitatud komisjoni põhjendamiskohustuse rikkumise kohta, tahetakse tegelikult vaidlustada vaidlustatud otsuse põhjenduste sisulist põhjendatust, mitte formaalseid põhjendusi. Vastav täpsustus kanti kohtuistungi protokolli.

53 Siit järeldub, et kuna esimese väite lõppeesmärk on vaidlustatud otsuse sisulise põhjendatuse vaidlustamine, siis kattub see sisuliselt Madalmaade Kuningriigi teise väitega. Kohtuistungil antud selgitusi arvestades on langenud ära vajadus hinnata ELTL artiklis 296 sätestatud põhjendamiskohustuse rikkumise kohta esitatud väidet.

54 Esmalt tuleb hinnata Madalmaade Kuningriigi teist väidet.

Teine väide, mille kohaselt on rikutud ELL artikli 13 lõiget 2 või kohaldatud ebaõigesti võrdväärsuse põhimõtet

55 Teises väites leiab Madalmaade Kuningriik, et komisjon on rikkunud ELL artikli 13 lõiget 2 või on kohaldanud ebaõigesti võrdväärsuse põhimõtet. Selle väite võib formaalselt kaheks osaks jagada.

56 Käesoleva väite esimeses osas leiab Madalmaade Kuningriik sisuliselt, et komisjon ületas ELL artikli 13 lõiget 2 rikkudes oma volituse piire, kui ta kohaldas varasematelt nõuetelt intressi deklareerimata jätmise alusel finantskorrektsiooni, kuigi liidul puudub igasugune pädevus ning liidu õigusest ei tulene mingisugust intressi arvestamise kohustust. Nimelt ei olnud esiteks varasemate nõuete tekkimise ajal valdkondlikes määrustes intressi arvestamise kohustust. Teiseks, nagu nähtub ka Euroopa Kohtu praktikast, ei saa seesugune kohustus tuleneda määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõigetest 1 ja 5. Kolmandaks ei saa õiguslikuks aluseks olla komisjoni väide, et on ilmselge, et alusetult makstud summade tagasinõudmisel peab nõudma intressi. Nimelt peab olema selge õiguslik alus.

57 Käesoleva väite teises osas leiab Madalmaade Kuningriik, et komisjon kohaldas ebaõigesti võrdväärsuse põhimõtet, kuna asjaolude aset leidmise ajal ei olnud Madalmaade õiguses sisuliselt mingisugust kohustust sellist liiki vaidlustes, s.o alusetult makstud siseriiklike toetuste tagasinõudmisel intressi arvestada. Ta leiab sellega seoses, et komisjoni seisukoht, mille kohaselt võib varasemaid nõudeid samastada maksuvõlgadega, mille suhtes näeb Madalmaade õigus ette intressi arvestamise kohustuse, ei ole õige. Nimelt, esiteks erinevad tema arvates varasemad nõuded ja maksuvõlad üksteisest nii oma sisu kui ka eesmärgi poolest. Teiseks, mis puudutab komisjoni väidet, et varasemate nõuete sissenõudmise eesmärk on maksuvõlgade sissenõudmise eesmärgiga identne, on ta seisukohal, et tagasinõudmisest saadud tulu kasutamine Euroopa tasandil ei oma tähtsust võrdväärsuse põhimõtte

kohaldamisel, mis puudutab siseriiklike ja samaväärsete Euroopa nõuete siseriiklikul tasandil võrdväärset käsitlemist. Ta leiab, et neil asjaoludel ei ole ta varasemate nõuete ja maksuvõlgade erineva käsitlemisega võrdväärsuse põhimõtet rikkunud.

58 Komisjon leiab, et need Madalmaade Kuningriigi argumendid ei ole sisuliselt põhjendatud.

59 Käesoleva väite esimese osa kohta märgib komisjon sisuliselt, et intressi nõudmise kohustus tuleneb määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõigetest 1 ja 5 koostoimes võrdväärsuse põhimõttega. Peale selle on loogiline ja ilmselge, et alusetult makstud summa tagasinõudmisel tuleb sisse nõuda ka intress, mida kinnitab nii kohtupraktika kui ka määrusega nr 1287/95 muudetud määruse nr 729/70 artikli 8 lõike 2 teine lõik. Varasematelt nõuetelt intressi sisse nõudmata jätmine tekitab fondidele kahju.

60 Käesoleva väite teise osa kohta väidab komisjon sisuliselt, et võrdväärsuse põhimõtte kohaselt tuleb varasematelt nõuetelt arvutada intressi samas määras kui see, mida Madalmaade ametiasutused kohaldavad maksuvõlgade sissenõudmisel. Tema hinnangul on tasumata maksu sissenõudmine sarnane alusetult makstud põllumajandustoetuse tagasinõudmisega. Komisjon, kes peab kummaliseks, et asjaolude aset leidmise ajal ei olnud Madalmaade õiguses kohustust maksta siseriiklike põllumajandustoetuste tagasinõudmisel intressi, lisab, et varasematelt nõuetelt intressi maksmata jätmisega fondidele tekitatud kahju arvestades ei saa nõustuda sama liiki siseriikliku kohustuse mõiste kitsa tõlgendamisega Madalmaade Kuningriigi poolt. Lisaks on määrusega nr 1287/95 muudetud määruse nr 729/70 artikli 8 lõike 2 teises lõigus selgitatud ilmselget asjaolu, et intress arvutatakse alusetult makstud summa tagasinõudmisel.

61 Eespool punktides 55–60 esitatud poolte argumentidest tuleneb, et käesoleva väite mõlemad osad on teineteisega tihedalt seotud. Esiteks vaidleb Madalmaade Kuningriik mõlemas väiteosas vastu varasematelt nõuetelt intressi deklareerimata jätmise eest kohaldatud finantskorrektsiooni alusele, kuna nende nõuete tekkimise ajal ei olnud ei tulenevalt liidu õigusnormidest (esimene väiteosa) ega võrdväärsuse põhimõttest (teine väiteosa) sisuliselt kohustust arvestada asjaomastelt nõuetelt intressi. Teiseks, vastupidi seisukohale, millele Madalmaade Kuningriik kohtuistungil Üldkohtu küsimusele vastates asus, saab käesoleva väite esimese osa raames toodud väide, et finantskorrektsioonil ei ole liidu õiguses intressi arvestamise kohustuse puudumisel õiguslikku alust, tuua eeldusel, et see väide on põhjendatud, kaasa vaidlustatud otsuse osalise tühistamise vaid juhul, kui asjaomase väite teise osa hindamise tulemusena selgub, et Madalmaade Kuningriigil ei olnud intressi arvestamise kohustust ka võrdväärsuse põhimõtte alusel.

62 Seega tuleb käesoleva väite mõlemat osa hinnata koos ning olgu lisaks täpsustatud, et kohtuistungil Üldkohtu küsimusele vastates ei olnud Madalmaade Kuningriik väiteosade koos hindamise vastu.

63 Kõigepealt tuleb märkida, nagu ilmneb komisjoni menetlusdokumentidest ja nagu komisjon kohtuistungil Üldkohtu küsimusele vastates selgitas, et ta tugines deklareerimata intressi alusel Madalmaade Kuningriigi suhtes kohaldatud finantskorrektsiooni tegemisel määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõigetele 1 ja 5 nende sätete koostoimes ning võrdväärsuse põhimõttele. Tema hinnangul tuleneb neist sätetest ja võrdväärsuse põhimõttest sellele liikmesriigile kohustus arvestada varasematelt nõuetelt intressi.

64 Eeskätt leidis komisjon varasemate nõuetega seonduva intressi arvestamise kohustuse kohta raamatupidamisarvestuse kontrollimise ja heakskiitmise menetluses, et intress oleks tulnud deklareerida määruse nr 885/2006 III lisa tabelis ja Madalmaade Kuningriigil oli vastavalt võrdväärsuse põhimõttele kohustus nõuda varasematelt nõuetelt intressi. Täpsemalt nähtub lõplikust seisukohast, et komisjoni arvates oleks tulnud asjaomased summad tagasi nõuda samamoodi, nagu tasumata siseriiklikud maksud, mille puhul arvestatakse Madalmaade õiguse kohaselt intressi. Madalmaade Kuningriigi poolt eksporditoetuste ja lisamaksude siseriiklikest maksudest eristamine tulenevalt nende erinevast õiguslikust regulatsioonist ja eesmärkidest on puhtalt formalistlik ja kahjustab võrdväärsuse põhimõtte kasulikku mõju. Komisjon leidis seevastu, et kuigi on tõsi, et alguses on eksporditoetused ja

lisamaksud siseriiklikest maksudest erinevad, siis alusetult makstud eksporditoetuste ja lisamaksudena nende olemus muutub ja nende puhul on tegemist summadega, mis nõutakse tagasi ja kantakse liidu eelarve tuludesse, täites seega liidu eelarvet samamoodi, nagu täidetakse eelarvet siseriiklikus õiguses ette nähtud maksudega. Ta viitas siinjuures määruse nr 1605/2002 artikli 18 lõike 1 punktile f. Piima lisamaksu kohta lisas komisjon, et sellest saadud tulud moodustavad ühenduse omavahendid vastavalt 21. aprilli 1970. aasta otsusele 70/243/ESTÜ, EMÜ, Euratom liikmesriikide osamaksete asendamise kohta ühenduste omavahenditega (EÜT L 94, lk 19). Sellest järeldub, et liidu seisukohast on alusetult makstud lisamaksude ja eksporditoetuste tagasinõudmise eesmärk siseriiklike maksude sissenõudmise eesmärgiga identne, mis tähendab, et menetlused on võrdväärsed.

65 Neil asjaoludel kohaldas komisjon varasematelt nõuetelt deklareerimata intressi alusel finantskorrektsiooni, kuna seetõttu, et nimetatud intress jäeti määruse nr 885/2006 III lisa tabelisse kandmata, ei võetud neid määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõike 5 alusel varasemate nõuete põhisummade kontrollimisel ja heakskiitmisel arvesse.

66 Sisuliselt vaidlustab Madalmaade Kuningriik käesoleva väitega asjaomase finantskorrektsiooni kohaldamise aluse, seades kahtluse alla, et tema suhtes kehtib kohustus arvestada varasematelt nõuetelt intressi. Järelikult ei saanud komisjon niisuguse kohustuse puudumisel kohaldada talle deklareerimata intressi alusel finantskorrektsiooni.

67 Seega, et kõigepealt hinnata, kas vaidlustatud otsus on toodud argumente arvestades sisuliselt põhjendanud, tuleb kontrollida, kas Madalmaade Kuningriigil oli käesoleval juhul varasematelt nõuetelt intressi arvestamise kohustus.

68 Esmalt tuleb märkida, milles olid muu hulgas ka pooled ühel meelel ja nagu nad kohtuistungil Üldkohtu küsimusele vastates kinnitasid, mis kanti kohtuistungi protokolli, et varasemate nõuete tekkimise ajal kehtinud valdkondlike määruste vastavates redaktsioonides ei olnud kohustust niisugustelt nõuetelt intressi nõuda.

69 Nimelt tasub meenutada, et lisamakse puudutavad varasemad nõuded tekkisid enne 1. aprilli 1993. Eksporditoetusi puudutavad varasemad nõuded tekkisid enne 1. aprilli 1995.

70 Esiteks oli piimasektoris kohaldatavate lisamaksude puhul vaid määruse nr 536/93 artikli 3 lõikes 4 ja artikli 4 lõikes 4 sätestatud, et kui neis sätetes ette nähtud maksetähtajast kinni ei peeta, arvestatakse nõutavatelt summadelt intressi, mille ühe aasta kohta kinnitab liikmesriik ja mis ei või olla madalam kui intressimäär, mida liikmesriik kohaldab alusetult makstud summade tagasimaksmisel. Vastavalt artikli 10 teisele lõigule jõustus see määrus 1. aprillil 1993 alanud kvoodiaastast. Määrus nr 1546/88, mis tunnistati kehtetuks ja asendati määrusega nr 536/93, ei sisaldanud seevastu ühtegi sätet intressi maksmise kohta hilinemisega tasutud lisamaksude tagasinõudmisel.

71 Teiseks oli eksporditoetuste puhul määrusega nr 2945/94 muudetud määruse nr 3665/87 artikli 11 lõikes 3 sätestatud, et toetusesaaja on kohustatud alusetu maksmise korral maksma lisaks alusetult saadud summale ka sellelt arvestatud intressi. Määrust nr 2945/94 kohaldati selle artikli 2 teise lõigu kohaselt ekspordile, mille suhtes olid määruse nr 3665/87 artiklis 3 või artiklis 25 toodud formaalsused alates 1. aprillist 1995 täidetud. Seevastu alusetult makstud eksporditoetuste kohta, mille suhtes olid formaalsused täidetud enne 1. aprilli 1995, ei olnud määruses nr 3665/87 toetusesaajale ette nähtud mingisugust kohustust alusetult saadud summadelt intressi maksta.

72 Edasi, mis puudutab määruse nr 1290/2005 artikli 32 sätteid, siis tuleb esiteks märkida, et see artikkel käsitleb liikmesriigi kohustusi seoses summade tagasinõudmisega toetusesaajatelt, kes on eiranud eeskirju või on tegutsenud hooletult (kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, punkt 37 eespool, EU:T:2010:154, punkt 35).

73 Täpsemalt on määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikes 1 sätestatud, et eeskirjade eiramise või hooletuse tõttu tagasinõutud summad ja nende juurde kuuluv intress makstakse välja makseasutustele ja kantakse viimaste poolt EAGF-i tulude hulka nende reaalse tagasinõudmise kuu alla.

74 Kohtupraktika kohaselt näeb määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõige 1 niisiis ette, et eeskirjade eiramise või hooletuse tõttu tagasinõutud summadelt tasumisele kuuluv intress makstakse välja makseasutustele ja kantakse viimaste poolt EAGF-i tulude hulka nende reaalse tagasinõudmise kuu alla. Kuid see säte, mis kehtestab üksnes selle tulu eelarvesse kandmise reegli, ei näe siiski ette liikmesriikide kohustust nõuda sellistelt sissenõutud summadelt intressi (kohtuotsus, 29.3.2012, Pfeifer & Langen, C-564/10, EKL, EU:C:2012:190, punkt 44).

75 Lisaks näeb määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõige 5 ette eriolukorrad, kus liikmesriik ei ole summasid tagasi nõudnud kas nelja aasta jooksul pärast esmakordset halduslikku või kohtulikku tuvastamist või kaheksa aasta jooksul, kui tagasinõudmine toimub siseriikliku kohtu kaudu. Selliste olukordade puhul kaetakse 50% tagasinõudmise puudumise finantstagajärgedest asjaomase liikmesriigi ja 50% liidu eelarvest (kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, punkt 37 eespool, EU:T:2010:154, punkt 36).

76 Kohtupraktika kohaselt kohaldatakse asjaomase liikmesriigi ja liidu eelarve vahel võrdselt jagatud finantsvastutust, mis on sätestatud määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikes 5, kõikide finantstagajärgede suhtes, mis on seotud ebaseaduslikult makstud summade tagasi nõudmata jätmisega, hõlmates nii põhisummasid kui ka nendega kaasnevat intressi, mis oleks tulnud sama määruse artikli 32 lõike 1 kohaselt maksta (vt selle kohta kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, punkt 37 eespool, EU:T:2010:154, punktid 39, 41 ja 44).

77 Sellest järeldub, et komisjonil on põhimõtteliselt lubatud arvata määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõike 5 kohaselt maksmisele kuuluvate summade hulka nende nõuete juurde kuuluv intress, mida ei ole nimetatud sättes määratud tähtaja – vastavalt asjaoludele nelja või kaheksa aasta – jooksul sisse nõutud (vt selle kohta kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, punkt 37 eespool, EU:T:2010:154, punkt 46).

78 Siiski tuleb märkida, et määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõike 5 kohaselt maksmisele kuuluvate summade hulka nende nõuete juurde kuuluva intressi arvamine, mida ei ole nimetatud sättes määratud tähtaja – vastavalt asjaoludele nelja või kaheksa aasta – jooksul sisse nõutud, sõltub tingimata sellest, kas konkreetsel juhul on asjassepuutuval liikmesriigil kohustus nõuda asjaomastelt summadelt intressi. Eespool punktis 76 osutatud kohtupraktikat arvestades võivad kõnealuste summade tagasi nõudmata jätmise finantstagajärjed asjaomase sätte tähenduses hõlmata lisaks põhisummale ka intressi üksnes juhul, kui niisugune kohustus on olemas.

79 Siit järeldub samuti, et käesoleval juhul sõltub varasematelt nõuetelt deklareerimata intressi alusel finantskorrektsiooni kohaldamine sellest, kas Madalmaade Kuningriigil oli selline kohustus.

80 Teiseks tuleb märkida, et määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõigetes 1 ega 5 ei ole kehtestatud liikmesriikidele kohustust nõuda tagasinõutavatelt summadelt intressi.

81 Nimelt, esiteks nii nagu määrusega nr 1287/95 muudetud määruse nr 729/70 artikli 8 lõike 2 teine lõik, millele komisjon viitab, näeb ka määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõige 1 ette üksnes reegli, et eeskirjade eiramise või hooletuse tõttu tagasinõutud summad kantakse eelarvesse, ega kehtesta liikmesriikidele kohustust nõuda tagasinõutud summadelt intressi.

82 Veel tuleb tõdeda, et ka määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõige 5 ei kehtesta liikmesriikidele kohustust nõuda tagasimaksmisele kuuluvatelt summadelt intressi, kuna selles sättes nähakse ette vaid finantsvastutuse jagamise põhimõte, mis puudutab kõnealuste summade nimetatud sättes määratud tähtaja jooksul tagasi nõudmata jätmise tagajärgi.

83 Määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõike 5 selline tõlgendus peab seda enam paika, et kohtupraktika kohaselt tuleb nimetatud sätet lugeda koos kõnealuse määruse artikli 32 lõikega 1, mis kehtestab üldraamistiku eeskirjade eiramise või hooletuse tõttu fondide kasutamisel liidule tasumisele kuuluvate summade tagasimaksmise kohta (kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, punkt 37 eespool, EU:T:2010:154, punkt 41). Nagu eespool punktidest 74 ja 81 tuleneb, ei saa viimati mainitud sätet aga tõlgendada nii, et sellega pannakse liikmesriikidele kohustus nõuda tagasinõutud summadelt intressi.

84 Teiseks ei sea määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõigete 1 ja 5 sätete niisugust tõlgendust kahtluse alla eespool punktis 37 komisjoni viidatud kohtuotsuse Itaalia *vs.* komisjon (EU:T:2010:154) punktis 44 esitatud kaalutlused.

85 Vastab tõele, et Üldkohus leidis eespool punktis 37 viidatud kohtuotsuse Itaalia *vs.* komisjon (EU:T:2010:154) punktis 44, et määruse nr 1290/2005 preambulist, eelkõige selle põhjendustest 25 ja 26 tuleneb, et nimetatud määruse artikli 32 lõikes 5 sätestatud jagatud finantsvastutuse süsteemi eesmärk on kaitsta liidu eelarve finantshuve, mis paneb asjaomasele liikmesriigile kohustuse tasuda osa eeskirjade eiramise tõttu maksmisele kuuluvatest summadest, mida ei ole mõistliku aja jooksul tagasi nõutud, ning eeskirjade eiramise tuvastamise ja kõne all olevate summade lõpliku tagasimaksmise vahelisel ajal kogunenud intressi sissenõudmise kohustus on hüvitava laadiga, kuna intress on vastavuses kahjuga, mis on liidu eelarvele ajutiselt tekkinud seetõttu, et arvelduskrediit on jäetud tagasi maksmata. Üldkohus järeldas sellest, et tagasimakstavate summade hulgast intressi väljajätmine ja seega asjaomase liikmesriigi poolt katmisele kuuluvate summade vähendamine ei ole vastavuses liidu eelarve finantshuvide kaitsega, kuna viimane kannaks seega enamiku finantstagajärgedest, mis tulenevad eeskirjade eiramise tõttu maksmisele kuuluvate summade mõistliku aja jooksul tagasi nõudmata jätmisest.

86 Vastupidi komisjoni väidetule tuleb märkida, et nende kaalutluste põhjal ei saa siiski järeldada, et on kehtestatud üldine põhimõte, mille kohaselt on liikmesriikidel kohustus nõuda eeskirjade eiramise tõttu maksmisele kuuluvate summade tagasinõudmisel intressi ning mida tuleb määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõike 5 kohaldamisel arvesse võtta. Nimelt tuleneb eespool punktis 37 viidatud kohtuotsuse Itaalia *vs.* komisjon (EU:T:2010:154) punktist 48, et Üldkohus lahendas selles kohtuotsuses üksnes küsimust, kas määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõike 5 alusel tuleb võtta arvesse ka intressi, ilma et Üldkohus oleks pidanud intressi maksmise kohustuse aluse enda üle otsustama.

87 Komisjon ei saa ka tugineda eespool punktis 37 viidatud kohtuotsuse Itaalia *vs.* komisjon (EU:T:2010:154) punktile 45. Üldkohus rõhutas tõepoolest, „et põhimõttel, mille kohaselt intress kuulub põhisumma juurde ning seda järgib raamatupidamisarvestus, on õigusnormide raames, mis puudutavad liidu eelarvet, üldine väärtus, millest annab tunnistust määruse nr 2342/2002 (EÜ, Euratom) artikli 86 lõige 1, mis täpsustab, et „[i]lma et see piiraks valdkondlike eeskirjade kohaldamisest tulenevate erisätete kohaldamist, arvestatakse kõikide […] maksmata summade pealt intressi”". Siiski tuleb esiteks märkida, et üksnes asjaolu, et intress kuulub põhisumma juurde, ei saa olla käesolevas asjas Madalmaade Kuningriigi suhtes kehtiva kohustuse aluseks arvestada intressi. Teiseks tuleb igal juhul märkida, et komisjon on vastureplikis piirdunud viidatud kohtuotsuse punktis 45 esitatud Üldkohtu seisukohtade esitamisega, ilma et ta oleks nende põhjal käesolevas asjas järeldusi teinud, ning komisjon ei ole ei haldusmenetluses ega Üldkohtus kordagi tuginenud määruse nr 2342/2002 artikli 86 lõikele 1, eeldusel, et see säte on käesolevas asjas kohaldatav.

88 Igal juhul tuleb märkida, et vastupidine tõlgendus, mille kohaselt tuleneb määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõigetest 1 ja 5 liikmesriikidele kohustus nõuda eeskirjade eiramise tõttu maksmisele kuuluvate summade tagasinõudmisel intressi ja seega arvataks intress automaatselt nimetatud sätte lõikes 5 sätestatud finantstagajärgede hulka, läheks vastuollu asjaomase sätte lõikele 1 Euroopa Kohtu antud tõlgendusega, mida on meenutatud eespool punktides 74 ja 81 ning mida tuleb selle sätte artikli 5 tõlgendamisel arvesse võtta, nagu eespool punktis 83 märgitud.

89 Samuti on määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikes 1 sätestatud intressi maksmise põhimõtte enda kohta oluline lisada, et võttes aluseks nõukogu 18. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ, Euratom) nr 2988/95 [liidu] finantshuvide kaitse kohta (EÜT L 312, lk 1; ELT eriväljaanne 01/01, lk 340) artikli 4 lõike 2, mille kohaselt võib põhjendamatult saadud soodustuse äravõtmisele lisanduda intress, kui see on ette nähtud, ei kehtestanud Euroopa Kohus mingisugust üldist põhimõtet, et põhjendamatult saadud soodustuste tagasinõudmisega kaasneb tingimata intressi maksmine. Vastupidi, olles leidnud, et niisugust kohustust kohaldatavate määruste sätetes ei ole, püüdis Euroopa Kohus võrdväärsuse põhimõtte kohaldamiseks välja selgitada, kas selline kohustus on olemas siseriiklikus õiguses (vt selle kohta kohtuotsus Pfeifer & Langen, punkt 74 eespool, EU:C:2012:190, punktid 41–47).

90 Veel tuleb märkida, et komisjon nentis ise kohtuistungil, et määruse nr 1290/2005 artikkel 32 õigustab varasematelt nõuetelt deklareerimata intressi alusel finantskorrektsioonide kohaldamist üksnes koosmõjus võrdväärsuse põhimõttega, nagu nähtub eespool punktist 63.

91 Kolmandaks, kuna valdkondlikes määrustes ja määruses nr 1290/2005 puudub igasugune kohustus nõuda varasematelt nõuetelt intressi, tuleb välja selgitada, kas niisuguse kohustuse aluseks võib põhjendatult olla võrdväärsuse põhimõte.

92 Sellega seoses tuleb meenutada, et ELTL artikli 325 lõike 2 kohaselt võtavad liikmesriigid liidu finantshuve kahjustavate kelmuste vastu samu meetmeid, mida nad kasutavad omaenda finantshuve kahjustavate kelmuste vastu (kohtuotsused, 28.10.2010, SGS Belgium jt, C-367/09, EKL, EU:C:2010:648, punkt 40; Pfeifer & Langen, punkt 74 eespool, EU:C:2012:190, punkt 52, ja 26.2.2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EKL, EU:C:2013:105, punkt 26). Sellest tulenevalt on kohtupraktika kohaselt liikmesriigid kohustatud vastavate liidu õigusnormide puudumisel ja juhul, kui siseriiklikud õigusnormid näevad ette intressi maksmise kohustuse selliste sama liiki soodustuste tagasinõudmisel, mis on riigieelarvest alusetult saadud, kohustatud analoogselt nõudma intressi liidu eelarvest alusetult saadud soodustuste tagasinõudmisel (kohtuotsus Pfeifer & Langen, punkt 74 eespool, EU:C:2012:190, punkt 52). Tuleb asuda seisukohale, et sama kehtib ka finantskulude kohta, mille tasumist on liikmesriigi ametiasutused kohustatud liidu nimel nõudma (vt selle kohta analoogia alusel kohtuotsus, 27.3.1980, Meridionale Industria Salumi jt, 66/79, 127/79 ja 128/79, EKL, EU:C:1980:101, punkt 17).

93 Käesolevas asjas on ühelt poolt selge, nagu eespool punktis 63 märgitud, et komisjon asus haldusmenetluses sisuliselt seisukohale, et vastavalt võrdväärsuse põhimõttele tuleb asjaomased nõuded sisse nõuda samamoodi, nagu maksmata siseriiklikud maksud. See seisukoht põhineb sisuliselt mõiste „sama liiki soodustus” eespool punktis 92 viidatud kohtupraktika tähenduses laial tõlgendamisel, millele Madalmaade Kuningriik käesoleva väite teises osas vastu vaidleb. Teiselt poolt märkis komisjon kohtuistungil, et Madalmaade Kuningriigi haldusmenetluses esitatud teabe kohaselt on Madalmaade eraõiguses ette nähtud võimalus nõuda alusetult makstud siseriiklike põllumajandustoetuste maksmata summadelt intressi, s.o võimalus, millele kõnealune institutsioon on alternatiivselt tuginenud.

94 Neil asjaoludel tuleb kontrollida, kas varasemate nõuete sissenõudmist võib punktis 92 meenutatud kohtupraktikast lähtudes pidada samaväärseks maksmata siseriiklike maksude sissenõudmisega, enne kui vastavalt vajadusele hinnata komisjoni alternatiivseid argumente, mis on eespool punktis 93 kokkuvõtlikult esitatud.

95 Mis puudutab varasemate nõuete samaväärsust siseriiklike maksunõuetega, tuleb nende vastavaid tunnuseid arvestades kõigepealt hinnata eraldi lisamakse puudutavaid varasemaid nõudeid ja eksporditoetusi puudutavaid varasemaid nõudeid.

96 Mis puudutab esmalt lisamakse puudutavaid varasemaid nõudeid, tuleb esiteks märkida, et kohtupraktika kohaselt on lisamaksude süsteemi eesmärk taastada pakkumise ja nõudluse tasakaal piimaturul, mida iseloomustab struktuuriline ületootmine, piirates selleks piimatootmist. Seega kuulub see meede nii piimatootmise ratsionaalse arengu eesmärkide hulka kui ka põllumajandusega tegeleva rahvastikuosa sissetuleku stabiliseerimisele kaasa aitamise kaudu selle rahvastikuosa rahuldava

elatustaseme säilitamise eesmärgi alla (kohtuotsused, 17.5.1988, Erpelding, 84/87, EKL, EU:C:1988:245, punkt 26; 25.3.2004, Cooperativa Lattepiù jt, C-231/00, C-303/00 ja C-451/00, EKL, EU:C:2004:178, punkt 73, ja Azienda Agricola Ettore Ribaldi jt, C-480/00, C-482/00, C-484/00, C-489/00–C-491/00 ja C-497/00–C-499/00, EKL, EU:C:2004:179, punkt 57). Piima lisamaks kujutab endast turupoliitika reeglitest või struktuuripoliitikast tulenevat piirangut (kohtuotsused Cooperativa Lattepiù jt, eespool viidatud, EU:C:2004:178, punkt 74, ja Azienda Agricola Ettore Ribaldi jt, eespool viidatud, EU:C:2004:179, punkt 58). See on osa sekkumismeetmetest, mille eesmärk on stabiliseerida põllumajandustoodete turgu ning rahastada piimandussektori kulusid. Sellest tulenevalt on lisamaksu eesmärk – lisaks sellele, et sundida piimatootjaid kinni pidama neile määratud kvootidest – ka majanduslik, kuna sellega hangitakse ühendusele vajalikud rahalised vahendid tootjate poolt üle lubatud kvoodi toodetud piima realiseerimiseks (kohtuotsused Cooperativa Lattepiù jt, eespool viidatud, EU:C:2004:178, punkt 75; Azienda Agricola Ettore Ribaldi jt, eespool viidatud, EU:C:2004:179, punkt 59, ja 15.7.2004, Gerekens ja Procola, C-459/02, EKL, EU:C:2004:454, punkt 37).

97 Seega, kuigi lisamaksud on mõeldud liidu eelarvevahendite tagamiseks, nagu kinnitab sisuliselt komisjon, on sellele vaatamata nende maksude tunnuseks siiski põllumajandusturgude stabiliseerimise eesmärk, nagu väitis Madalmaade Kuningriik.

98 Kuid nagu Madalmaade Kuningriik sisuliselt väitis, on siseriiklikku maksusüsteemi kuuluvate maksude ja tasude, mille maksmist nõutakse kogu elanikkonnalt, kõige tähtsam või isegi ainus eesmärk teenida riigieelarvesse tulu. Lisaks ei ole komisjon käesolevas asjas tõendanud ega isegi väitnud, et Madalmaade maksudel, mis ta võrdväärsuse põhimõtte kohaldamiseks arvesse võttis, on lisamaksudega mingigi analoogne eesmärk, mis puudutab nimelt turgude stabiliseerimist.

99 Seega näib, nagu väidab sisuliselt Madalmaade Kuningriik, et siseriiklikel maksudel ei ole lisamaksudele omast turgude stabiliseerimise eesmärki. Nagu Madalmaade Kuningriik leiab, nõutakse põllumajandusmakse vaid väga piiratud maksukohustuslaste kategoorialt, mitte kogu elanikkonnalt, ning lisamaksust saadavat tulu kasutatakse piimasektori kulude rahastamiseks ja konkreetsemalt tootjate poolt üle lubatud kvoodi toodetud piima realiseerimiseks.

100 Analoogselt kohtupraktikale, mille kohaselt peab võrdväärsuse põhimõtte kohaldamiseks hindama liidu õiguse rikkumisest tulenevate hagide ja siseriikliku õiguse eiramisest tulenevate hagide sarnasust, võttes arvesse nende eset, alust ja olulisi tunnuseid (vt selle kohta kohtuotsus, 19.7.2012, Littlewoods Retail jt, C-591/10, EKL, EU:C:2012:478, punkt 31 ja seal viidatud kohtupraktika), tuleb seoses liidu nõuete ja siseriiklike nõuete sarnasusega käesolevas asjas asuda seisukohale, et võttes arvesse lisamaksude eriomast eesmärki ja kasutamist, ei saa lisamakse puudutavaid varasemaid nõudeid pidada sama liiki siseriiklike maksunõuetega võrdväärseteks nõueteks.

101 Teiseks, isegi kui oletada, et kohtupraktikast tulenevalt ei saa välistada, nagu väidab sisuliselt komisjon, et lisamakse kui finantskulusid, mille tasumist on liikmesriigi ametiasutused kohustatud liidu nimel nõudma, võib pidada siseriiklike maksude või tasude sarnaseks (vt selle kohta kohtuotsused 14.7.1994, Milchwerke Köln *vs.* Wuppertal, C-352/92, EKL, EU:C:1994:294, punkt 23 ja seal viidatud kohtupraktika, ja 15.1.2004, Penycoed, C-230/01, EKL, EU:C:2004:20, punktid 36 ja 37 ning seal viidatud kohtupraktika), tuleb lisada, et isegi sellisel juhtumil on igal juhul vaja hinnata, kas need siseriiklikud maksud ja tasud on lisamaksudega võrdväärsed või nendega sama liiki (vt selle kohta kohtuotsus 27.5.1993, Peter, C-290/91, EKL, EU:C:1993:220, punkt 11).

102 Nagu eespool punktist 98 sisuliselt tuleneb, ei osuta käesoleval juhul miski toimikus sellele, et komisjon oleks hinnanud, kas Madalmaade õiguses kehtestatud maksude ja tasude hulgas on lisamaksudega sama liiki makse või tasusid.

103 Neil asjaoludel tuleb järeldada, et komisjon leidis ekslikult, et lisamakse puudutavaid varasemaid nõudeid tuleb käsitleda samamoodi nagu maksuvõlgu.

104 Järgnevalt tuleb eksporditoetusi puudutavate varasemate nõuete kohta märkida, et eksporditoetuste süsteemi eesmärk on teha võimalikuks Euroopa toodete eksport, sest vastasel korral ei oleks see ettevõtjale kasumlik (vt kohtuotsus, 19.11.1998, Prantsusmaa *vs.* komisjon, C-235/97, EKL, EU:C:1998:556, punkt 80 ja seal viidatud kohtupraktika).

105 Määruste nr 729/70 ja nr 1258/1999 artikli 1 lõike 2 punkti a kohaselt rahastas eksporditoetusi EAGGF-i tagatisrahastu ning alates 1. jaanuarist 2007 kohaldatava määruse nr 1290/2005 artikli 3 lõike 1 punkti a kohaselt rahastab eksporditoetusi EAGF.

106 Niisiis, nagu komisjon ka haldusmenetluses ja kohtuistungil märkis, on eksporditoetused, mis kujutavad endast põllumajandustootjale antavat soodustust, oma laadilt siseriiklikest maksudest erinevad. Nimelt, kui eksporditoetusi rahastatakse liidu eelarvest, siis siseriiklike maksudega täidetakse riigieelarvet.

107 Samas oli komisjon kontrollimise ja heakskiitmise menetluses seisukohal, et põllumajandustootjatele alusetult makstud eksporditoetusi puudutavad nõuded, mis asjassepuutuv liikmesriik on kohustatud sisse nõudma, on sarnased maksuvõlgadega, kuna sisuliselt kantakse tagasinõutud summad liidu eelarvesse, mistõttu täidavad need eelarvet samal alusel, nagu siseriiklikud maksud täidavad asjassepuutuva liikmesriigi eelarvet. Ta leiab, et võrdväärsuse põhimõtte kohaselt tuleb seega varasemaid nõudeid käsitleda seoses intressi maksmisega tagasinõudmise raames samamoodi nagu maksuvõlgu.

108 Ent komisjoni selline analüüs ei vasta eespool punktis 92 viidatud kohtupraktikale, mille kohaselt on liikmesriigid kohustatud liidu õigusnormide puudumisel nõudma liidu eelarvest alusetult makstud soodustustelt intressi juhul, kui nende siseriiklikud õigusnormid näevad ette intressi maksmise selliste sama liiki soodustuste tagasinõudmisel, mis on riigieelarvest alusetult makstud.

109 Sarnaselt komisjonile tuleb küll märkida, et alusetult makstud ja tagasinõutud summad kujutavad endast määruse nr 1605/2002 artikli 18 lõike 1 punkti f kohaselt tulu, mida kasutatakse konkreetsete kulutuste rahastamiseks.

110 Olgugi et alusetult makstud ja tagasinõutud eksporditoetustega seotud summad kantakse liidu eelarve tuludesse, ei oleks sellistele eksporditoetustele vastavaid summasid tohtinud siiski põllumajandustootjatele üldse maksta.

111 Teisisõnu, erinevalt siseriiklikest maksudest ei täideta alusetult saadud eksporditoetuste tagasimaksmisega konkreetselt liidu eelarvet, vaid makstakse tagasi summad, mida ei oleks üldse tohtinud maksta.

112 Eeltoodust lähtudes tuleb asuda seisukohale, et komisjon pidas eksporditoetusi puudutavaid varasemaid nõudeid ekslikult maksunõuetega sarnaseks.

113 Eespool punktides 103 ja 112 esitatud järeldusi ei sea kahtluse alla komisjoni argumendid sisuliselt selle kohta, et mõiste „sama liiki soodustused” kitsa tõlgendamisega, mille kohaselt ei saa maksmata siseriiklike maksude sissenõudmist ja varasemate nõuete sissenõudmist sarnaseks pidada, eiratakse nii liidu eelarvele intressi maksmata jätmisega tekitatud kahju kui ka võrdväärsuse põhimõtte kasulikku mõju.

114 Sellega seoses tuleb ühelt poolt märkida, et varem on tõepoolest leitud, et eeskirjade eiramise tuvastamise ja kõnealuste summade lõpliku tagasimaksmise vahelisel ajal kogunenud intressi maksmine on hüvitava laadiga, kuna intress on vastavuses kahjuga, mis on liidu eelarvele ajutiselt tekkinud seetõttu, et arvelduskrediit on jäetud tagasi maksmata (kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, punkt 37 eespool, EU:T:2010:154, punkt 44).

115 Teiselt poolt on ka tõsi see, nagu eespool punktis 92 meenutatud, et ELTL artikli 325 lõike 2 kohaselt võtavad liikmesriigid liidu finantshuve kahjustavate kelmuste vastu samu meetmeid, mida nad kasutavad omaenda finantshuve kahjustavate kelmuste vastu.

116 Sama liiki soodustuse mõiste lai tõlgendus, mille pakkus välja komisjon, ei vasta siiski oma eriti laiaulatusliku kohaldamisala tõttu võrdväärsuse põhimõtte kohaldamise eeldustele, kuna see põhimõte, nagu eespool punktis 74 viidatud kohtuotsusest Pfeifer & Langen (EU:C:2012:190, punkt 45) selgelt tuleneb, kehtib vaid juhul, kui puuduvad valdkondlikud määrused, mis näevad ette intressi sissenõudmise. Lisaks tuleneb eespool punktis 92 viidatud kohtupraktikast ühemõtteliselt, et liikmesriigid on üksnes juhul, kui siseriiklikud õigusnormid näevad ette intressi maksmise selliste sama liiki soodustuste tagasinõudmisel, mis on riigieelarvest alusetult saadud, kohustatud analoogselt nõudma intressi liidu eelarvest alusetult saadud soodustuste tagasinõudmisel.

117 Komisjoni pakutud lai tõlgendus viiks aga lõppkokkuvõttes järelduseni, et ka võrdväärsuse põhimõtte kohaldamise kontekstis tuleb alusetult makstud summade tagasinõudmisest saadud tulu kandmisel liidu eelarvesse, nagu on sätestatud määruse nr 1605/2002 artikli 18 lõike 1 punktis f, alati maksta intressi, kui siseriiklik õigus näeb ette intressi maksmise kõikide alusetult makstud soodustuste või maksmata siseriiklike maksude mis tahes tagasinõudmise menetluses, olenemata sellest, kas need on liidu asjaomaste nõuetega sarnased.

118 Selline järeldus peab seda enam paika vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale, mille kohaselt ei või võrdväärsuse põhimõtet tõlgendada nii, et see kohustab liikmesriiki laiendama kõikidele liidu õiguse vastaselt sisse nõutud maksude või tasude tagastamise nõuetele oma kõige soodsamat aegumise regulatsiooni (kohtuotsused, 15.9.1998, Edis, C-231/96, EKL, EU:C:1998:401, punkt 36, ja 28.11.2000, Roquette Frères, C-88/99, EKL, EU:C:2000:652, punkt 29), ega nii, et see kohustab liikmesriiki laiendama soodsamaid siseriiklikke õigusnorme kõikidele teatud õigusvaldkonnas esitatud nõuetele (vt kohtuotsus Littlewoods Retail jt, punkt 100 eespool, EU:C:2012:478, punkt 31 ja seal viidatud kohtupraktika).

119 Eeltoodud kaalutlustest lähtudes tuleb asuda seisukohale, et komisjon leidis ekslikult, et varasemad nõuded võib maksuvõlgadega samastada. Seega eksis komisjon samuti, kui ta tegi selle põhjal võrdväärsuse põhimõttele tuginedes järelduse, et Madalmaade ametiasutustel oli kohustus arvestada varasematelt nõuetelt intressi.

120 Neil asjaoludel tuleb järgnevalt hinnata komisjoni argumente, mis ta esitas kohtuistungil teise võimalusena ja mis käsitlevad sisuliselt seda, et varasematelt nõuetelt deklareerimata intressi alusel finantskorrektsiooni kohaldamine oli põhjendatud, kuna Madalmaade eraõigus näeb ette võimaluse nõuda alusetult makstud siseriiklikelt põllumajandustoetustelt intressi, mistõttu oleks vastavalt võrdväärsuse põhimõttele saanud varasemate nõuete sissenõudmisel niisugust intressi nõuda.

121 Siinkohal tuleb meenutada, et ELTL artiklis 263 sätestatud seaduslikkuse kontrolli raames on Üldkohtul pädevus lahendada hagisid, mille aluseks on pädevuse puudumine, olulise menetlusnormi rikkumine, asutamislepingu või selle rakendusnormi rikkumine või võimu kuritarvitamine. ELTL artiklis 264 on ette nähtud, et kui hagi on põhjendatud, tunnistatakse vaidlustatud õigusakt tühiseks. Seega ei või Üldkohus mingil juhul asendada vaidlustatud õigusakti andja põhjendusi enda omadega (vt kohtuotsus, 28.2.2013, Portugal *vs.* komisjon, C-246/11 P, EU:C:2013:118, punkt 85 ja seal viidatud kohtupraktika).

122 Käesoleval juhul tuleneb toimiku materjalidest, et vastuseks kahepoolse kohtumise protokollile saadetud 11. veebruari 2011. aasta kirjas teatasid Madalmaade ametiasutused esiteks, et Madalmaade avalikus õiguses ei ole mingisugust kohustust nõuda alusetult makstud siseriiklike põllumajandustoetuste tagasinõudmisel intressi, ning teiseks, et niisugust intressi on aga võimalik nõuda Madalmaade eraõiguse alusel. Madalmaade ametiasutused täpsustasid siiski kirjas, et sellist võimalust ei ole praktikas eriti kasutatud.

123 Seejärel tuleb märkida, et haldusmenetluses ei esitanud komisjon sellise Madalmaade eraõigusest tuleneva väidetava võimaluse kohta ühtegi argumenti, põhjendamaks oma järeldust, et Madalmaade Kuningriik oli kohustatud varasematelt nõuetelt intressi arvestama.

124 Nii märkis komisjon pärast Madalmaade ametiasutuste poolt finantskorrektsiooni alusele esitatud vastuväidet esiteks ametlikus teates, et liidu nõudeid ei või käsitleda mis tahes siseriiklikust nõudest ebasoodsamalt. Ta jõudis selle põhjal sisuliselt järeldusele, et kui asjaolude aset leidmise ajal nõudis Madalmaade Kuningriik mis tahes siseriikliku nõude, näiteks maksunõude või alusetult makstud siseriikliku toetuse sissenõudmisel intressi, siis tuleks samamoodi toimida ka liidu nõuete sissenõudmisel. Teiseks ilmneb lepitusmenetluse tarvis komisjoni edastatud märkustest, lõplikust seisukohast ja koondaruandest, et komisjon oli seisukohal, et varasemad nõuded on siseriiklike maksuvõlgadega samastatavad.

125 Lõpetuseks tuleb lisada, et komisjon tunnistas kohtuistungil, et väidetav võimalus nõuda Madalmaade eraõiguse alusel intressi ei tekitanud haldusmenetluses poolte vahel vaidlusi.

126 Neist asjaoludest tuleneb, et finantskorrektsioon, mida komisjon kohaldas varasematelt nõuetelt deklareerimata intressi alusel, tugineb sisuliselt kaalutlusele, et need nõuded on samaväärsed maksuvõlgadega, mistõttu tulenevalt asjaolust, et maksuvõlgade sissenõudmisel makstakse intressi, tuleb intressi arvestada ka varasematelt nõuetelt. Seevastu ei tuginenud komisjon oma järelduses kordagi kaalutlusele, et Madalmaade Kuningriik oleks pidanud varasematelt nõuetelt vaidlusalust intressi arvestama seetõttu, et intressi oli võimalik nõuda alusetult makstud siseriiklikest põllumajandustoetustest tulenevatelt siseriiklikelt nõuetelt.

127 Ent neil asjaoludel tähendaks Madalmaade eraõiguses ette nähtud intressi sissenõudmise võimaluse – isegi kui see osutub tõeseks – käesolevas staadiumis arvessevõtmine ja selle hindamine, kas niisugune võimalus on piisav selleks, et tuvastada võrdväärsuse põhimõtte kohaselt Madalmaade Kuningriigi kohustust arvestada varasematelt nõuetelt intressi, lõppkokkuvõttes vaidlustatud otsuse põhjenduste asendamist, mida aga Üldkohus ei või eespool punktis 121 meenutatud kohtupraktikast tulenevalt teha.

128 Järelikult tuleb argumendid, mis komisjon kohtuistungil teise võimalusena esitas, tagasi lükata, ilma et oleks vaja otsustada nende argumentide vastuvõetavuse üle, mis komisjon esitas esimest korda kohtuistungil.

129 Eeltoodust lähtuvalt tuleb Madalmaade Kuningriigi teise väitega täies ulatuses nõustuda. Kuna see väide on esitatud põhinõude põhjendamiseks, tuleb viimane rahuldada.

130 Üldkohus peab siiski asjakohaseks hinnata täiendavalt Madalmaade Kuningriigi kolmandat väidet, mis on esitatud teise, alternatiivsena esitatud nõude põhjendamiseks (vt eespool punkt 51).

Kolmas väide, mille kohaselt on rikutud hoolsuspõhimõtet koostoimes määruse nr 729/70 artikli 8 lõikega 2 ja määruse nr 595/91 artikli 5 lõikega 2

131 Kolmandas väites leiab Madalmaade Kuningriik, et komisjon rikkus hoolsuspõhimõtet koostoimes määruse nr 729/70 artikli 8 lõikega 2 ja määruse nr 595/91 artikli 5 lõikega 2, kuna ta ei võtnud enne 16. oktoobrit 2006 vastu otsust Centramelki toimikus sisalduvate nõuete kohta ja jättis need nõuded ühenduse kanda. Ta väidab sellega seoses esiteks, et komisjon oleks pidanud võtma õigel ajal arvesse Madalmaade ametiasutuste esitatud teavet, eeskätt 4. oktoobri 2006. aasta kirjas toodud teavet. Kuivõrd sellest teabest ilmneb, et kui Centramelki toimikust tulenevast üheksast pettusejuhtumist üks juhtum välja arvata, oli asjaomaste nõuete sissenõudmine ebatõenäoline, mis leidis muu hulgas tuvastamist juba 10. juuli 2003. aasta eriteates, oleks komisjon pidanud tegema enne 16. oktoobrit 2006 kaheksa juhtumi kohta otsuse. Ta oleks vähemalt pidanud sellise otsuse tegemisest keeldumist

põhjendama. 23. oktoobri 2006. aasta kiri ei sisalda aga ühtegi põhjendust. Teiseks väidab Madalmaade Kuningriik, et komisjon ei muutnud vaidlustatud otsuse vastuvõtmisega päädinud haldusmenetluses oma seisukohta ja viitas üksnes varasematele seisukohtadele, mis ei olnud enam ajakohased. Komisjon oli hooletu eelkõige seoses lepitusmenetlusega. Kolmandaks väidab Madalmaade Kuningriik vastuseks komisjoni väitele, mille kohaselt ei ole kõnealune väide vastuvõetav, et komisjon ei saa talle ette heita, et ta ei esitanud hagi otsuse 2007/327 peale, kuna see puudutab ainult põhisummat, mitte aga intressi.

132 Komisjon väidab sisuliselt vastu, et kolmas väide on vastuvõetamatu ja igal juhul põhjendamatu.

133 Kõigepealt olgu märgitud, et Centramelki toimikus sisalduvate nõuetega seoses kohaldas komisjon otsuses 2007/327 määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikest 5 tulenevat reeglit. Sellega seoses ilmneb 21. veebruari 2006. aasta kirjast, et komisjoni talituste arvates oli selle kirja saatmise kuupäeval asjaomaste nõuete sissenõudmine veel pooleli. Peale selle informeeris komisjon 23. oktoobri 2006. aasta kirjas Madalmaade ametiasutusi asjaolust, et toimiku kohta ei ole veel otsust tehtud ja 16. oktoobriks 2006 lahendamata juhtumid lahendatakse määruse nr 1290/2005 artikli 32 sätete kohaselt.

134 Vaidlustatud otsuse vastuvõtmisega päädinud haldusmenetluses vaidlesid pooled muu hulgas selle üle, kas Centramelki toimikust tulenevate nõuete juurde kuuluvale intressile kohaldatakse määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõiget 5. See küsimus tõstatati eeskätt lepitusorganis.

135 Lepitusorgan märkis oma aruandes muu hulgas, et Centramelki toimikut menetleti 2006. aastal määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõike 5 alusel. Lepitusorgan, kes leidis, et lõplikult jõustunud otsuse 2007/327 uuesti läbivaatamine ei ole enam võimalik, otsis sellistel asjaoludel vastust küsimusele, kas oleks mõeldav piirata intressi arvutamist ainult ühe kõnealusest toimikust tuleneva pettusejuhtumiga, mille suhtes viidi 2006. aastal reaalselt läbi tagasinõudmismenetlus, jättes teised toimikust tulenevad juhtumid kõrvale, mis puudutasid ettevõtjaid, kes olid juba enne määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikes 5 sätestatud reegli kohaldamist pankrotis, tegevuse lõpetanud või varatud. Lepitusorgan palus muu hulgas komisjonil seda küsimust hinnata.

136 Komisjon analüüsis seda küsimust oma lõplikus seisukohas ja koondaruandes. Ta märkis sellega seoses kõigepealt, et määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõike 6 punkti b kohaselt võib liikmesriik otsustada tagasinõudmist mitte läbi viia, kui see osutub võlgniku asjaomase liikmesriigi õigusaktide kohaselt tuvastatud ja tunnistatud maksejõuetuse tõttu võimatuks. Kuna Madalmaade Kuningriik ei märkinud eelarveaastal 2006 määruse nr 885/2006 III lisa tabelis Centramelki toimikust tulenevast üheksast nõudest ühegi kohta, et need on lootusetud, leidis komisjon, et nendele nõuetele tuleb kohaldada määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikes 5 sätestatud reeglit. Seejärel lükkas komisjon tagasi argumendi, et kõnealusest toimikust tulenevast üheksast nõudest kaheksa olid lootusetud juba enne 2006. eelarveaasta raamatupidamisarvestuse kontrollimise ja heakskiitmise otsuse tegemist ja nendelt ei pidanud intressi arvestama. Ta märkis sellega seoses, et asjaomase reegliga kehtestati liidu ja asjassepuutuva liikmesriigi vahel finantsvastutus nende nõuete suhtes, mida ei ole nelja või kaheksa aasta jooksul pärast haldus- või kohtuorgani poolt esmakordset tuvastamist sisse nõutud. Komisjoni hinnangul oli Madalmaade ametiasutuste esitatud andmetest lähtudes enne selle tähtaja möödumist tunnistatud nõue lootusetuks üheksast asjaomasest pettusjuhtumist ainult kahel juhtumil. Komisjon lisas, et tema talitused tegid 2003. aastal läbi viidud uurimise raames kindlaks, et kõnealusest toimikust tulenevate nõuete sissenõudmine oli veel pooleli. Nende kaalutluste põhjal ja võttes arvesse, et intress kuulub põhinõuete juurde, kohaldas komisjon kõikide Centramelki toimikust tulenevate nõuete juurde kuuluvale intressile määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikes 5 sätestatud reeglit.

137 Käesolevat väidet tuleb hinnata põhiliselt neist selgitustest lähtudes.

138 Esiteks väidab Madalmaade Kuningriik, et komisjon oli hooletu seetõttu, et ta jättis ekslikult 16. oktoobriks 2006 tegemata otsuse Centramelki toimikust tulenevate nõuete kohta või vähemalt põhjendamata, miks ta seda otsust enne nimetatud kuupäeva ei teinud.

139 Konkreetsemalt väidab Madalmaade Kuningriik oma hagiavalduses, et komisjon jättis ekslikult „16. oktoobriks 2006 tegemata otsuse tasumata nõuete kohta, mida mainiti juba [10. juuli 2003. aasta eriteates], milles paluti jätta maksmata summad ühenduse kanda". Samuti heidab ta repliigis komisjonile ette, et viimane ei teinud 16. oktoobriks 2006 otsust „Centramelki [toimiku] kohta, mille alusel jäävad [üheksast asjaomasest pettusejuhtumist kaheksal juhtumil] lootusetud nõuded ühenduse kanda", ning kõnealune institutsioon „oleks võinud ja pidanud juba enne 16. oktoobrit 2006 [nimetatud kaheksa pettusejuhtumiga] seoses otsustama, et finantstagajärjed jäävad ühenduse kanda vastavalt määruse nr 729/70 artikli 8 lõikele 2 koostoimes määruse nr 595/91 artikli 5 lõikega 2. Madalmaade Kuningriik lisab, et 23. oktoobri 2006. aasta kiri on täielikult põhjendamata.

140 Seega ilmneb Madalmaade Kuningriigi menetlusdokumentidest, nagu ta ka kohtuistungil Üldkohtu küsimusele vastates kinnitas, mis kanti kohtuistungi protokolli, et kuigi kolmandat väidet põhjendavad argumendid on formaalselt esitatud vaidlustatud otsuse osaliseks tühistamiseks, puudutavad nad siiski ka määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõike 5 kohaldamist Centramelki toimikust tulenevatele nõuetele.

141 Nagu eespool punktis 133 märgitud, on selge, et komisjon kohaldas Centramelki toimikust tulenevatele nõuetele määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikes 5 sätestatud reeglit eelkõige otsuses 2007/327.

142 Selles osas tuleb meenutada, et kohtupraktika kohaselt muutub otsus, mida selle adressaat ei ole ELTL artiklis 263 ette nähtud tähtaja jooksul vaidlustanud, tema suhtes lõplikuks (vt kohtuotsus, 14.9.1999, komisjon *vs.* AssiDomän Kraft Products jt, C-310/97 P, EKL, EU:C:1999:407, punkt 57 ja seal viidatud kohtupraktika). See kohtupraktika lähtub eelkõige seisukohast, et hagi esitamise tähtaegade eesmärk on tagada õiguskindlus, vältides õiguslikke tagajärgi tekitavate liidu aktide lõputut vaidlustamist, ning korrakohase õigusemõistmise ja menetlusökonoomia nõuetest (kohtuotsus komisjon *vs.* AssiDomän Kraft Products jt, eespool viidatud, EU:C:1999:407, punkt 61).

143 Käesoleval juhul on selge, et Madalmaade Kuningriik oli otsuse 2007/327 artiklist 3 tulenevalt selle otsuse adressaat ning et ta ei esitanud otsuse tühistamiseks hagi.

144 Järelikult on eespool punktis 142 meenutatud kohtupraktikast lähtudes otsus 2007/327 Madalmaade Kuningriigi suhtes lõplikuks muutunud.

145 Seega jättis Madalmaade Kuningriik, kes oleks otsuse 2007/327 tühistamiseks hagi esitamise korral saanud määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõike 5 kohaldamise Centramelki toimikust tulenevatele nõuetele vaidlustada, end ilma võimalusest see pärast otsuse peale hagi esitamise tähtaja möödumist vaidlustada (vt analoogia alusel kohtuotsus, 5.7.2012, Kreeka *vs.* komisjon, T-86/08, EKL, EU:T:2012:345, punkt 50).

146 Nimelt, kui lubada Madalmaade Kuningriigil esitada käesoleva hagi raames argumendid, mis käsitlevad Centramelki toimikust tulenevate nõuete kohta enne 16. oktoobrit 2006 otsuse tegemata jätmist ja seega nende nõuete lisamist otsusesse 2007/327, samas kui miski ei takistanud tal seda otsust tühistamishagis vaidlustada, siis see tähendaks seda, et tal lubataks otsuse 2007/327 peale hagi esitamise tähtaega eirata (vt analoogia alusel kohtuotsus Kreeka *vs.* komisjon, punkt 145 eespool, EU:T:2012:345, punkt 53).

147 Niisiis tuleb argumendid, et komisjon oleks pidanud Centramelki toimikust tulenevate nõuete kohta enne 16. oktoobrit 2006 otsuse tegema, tunnistada vastuvõetamatuks.

148 Seda järeldust ei kummuta Madalmaade Kuningriigi argument, et talle ei oleks saanud otsuse 2007/327 peale hagi esitamata jätmist ette heita, kuna see otsus puudutas ainult Centramelki toimikust tulenevate nõuete põhisummat, mitte intressi.

149 Selles osas tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt vastab menetlustähtaegu käsitlevate liidu õigusnormide range kohaldamine õiguskindluse põhimõttele ja vajadusele hoida ära igasugust diskrimineerimist või meelevaldset kohtlemist õigusemõistmisel (kohtuotsus Kreeka *vs.* komisjon, punkt 145 eespool, EU:T:2012:345, punkt 54; vt selle kohta samuti kohtumäärus, 16.11.2010, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert *vs.* komisjon, C-73/10 P, EKL, EU:C:2010:684, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika).

150 Kui aga nõustuda Madalmaade Kuningriigi argumentidega ja lubada tal praegusel hetkel vaidlustada otsuses 2007/327 sisalduvate põhjenduste õiguspärasus üksnes põhjusel, et otsuses 2007/327 käsitletavate nõuete juurde kuuluvatele intressidele kohaldati hiljem vaidlustatud otsusega määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõiget 5, siis see tähendaks seda, et sellel liikmesriigil lubataks hagi esitamise tähtaega eirata ja oleks niisiis vastuolus hagi esitamise tähtaja eesmärgiga, mida meenutati eespool punktis 149.

151 Eeltoodud kaalutlustest lähtudes tuleb tagasi lükata Madalmaade Kuningriigi argumendid, millega tahetakse tõendada, et komisjon oli hooletu, kui ta ekslikult ei teinud enne 16. oktoobrit 2006 Centramelki toimikust tulenevate nõuete kohta otsust.

152 Teiseks heidab Madalmaade Kuningriik komisjonile ette, et viimane oli hooletu ka vaidlustatud otsuse vastuvõtmisega päädinud haldusmenetluses. Madalmaade Kuningriik leiab, et kuigi nii tema ametiasutused kui ka lepitusorgan kritiseerisid komisjoni arvamust, „ei muutnud komisjon oma seisukohta, vaid viitas üksnes varasematele seisukohtadele, mis ei olnud uute andmete tõttu enam ajakohased" ning „ei suhtunud lepitusmenetlusse tõsiselt".

153 Sellega seoses tuleb märkida, nagu tuleneb eespool punktis 136 kokkuvõtlikult esitatud komisjoni lõplikust seisukohast ja koondaruandest, et komisjon sisuliselt kinnitas taas oma seisukohta, et Centramelki toimikust tulenevatele nõuetele otsuses 2007/327 tuleb kohaldada määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikes 5 sätestatud reeglit, ning jättis sellega seoses tähelepanuta argumendi, et alates 2006. aastast oli tuvastatud, et kõnealusest toimikust tulenevast üheksast pettusejuhtumist kaheksal juhtumil olid nõuded lootusetud. Neil asjaoludel ja võttes arvesse, et toimikust tulenevate nõuete juurde kuuluv intress on nende nõuete kõrvalnõue, leidis komisjon, et tuleb kasutada nimetatud reeglit ja kohaldada Madalmaade Kuningriigile asjaomaste nõuetega seonduva intressi 50% alusel finantskorrektsiooni.

154 Sellest tuleneb, et komisjon analüüsis nõuetekohaselt küsimust, kas teatud nõuetelt Centramelki toimikus võis jätta intressi arvestamata. Eeskätt ta analüüsis ja lükkas selgelt tagasi väite, et alates 2006. aastast oli tuvastatud, et kõnealusest toimikust tulenevast üheksast pettusejuhtumist kaheksal juhtumil olid nõuded lootusetud, ning ettepaneku mitte kohaldada finantskorrektsiooni nende kaheksa pettusejuhtumiga seonduvale intressile.

155 Järelikult oli komisjon Madalmaade Kuningriigi esitatud argumentidest ja lepitusorgani tõstatatud küsimustest teadlik ning analüüsis neid hoolikalt, isegi kui ta ei pidanud neid veenvaks. Neil asjaoludel ei ole tegemist hoolsuspõhimõtte rikkumisega (vt selle kohta kohtuotsus, 18.5.2000, Belgia *vs.* komisjon, C-242/97, EKL, EU:C:2000:255, punktid 92 ja 93).

156 Seda järeldust ei kummuta Madalmaade Kuningriigi argument, et komisjon ei muutnud oma seisukohta, vaid viitas üksnes varasematele seisukohtadele, mis ei olnud uute andmete tõttu enam ajakohased.

157 Nimelt, esiteks asjaolu, et komisjon kordas oma varasemat seisukohta, millele Madalmaade Kuningriik vastu vaidles ja mille kohaselt jõudsid komisjoni talitused 2003. aastal läbi viidud uurimise raames järeldusele, et Centramelki toimikust tulenevate nõuete sissenõudmine oli veel pooleli, ei tähenda seda, et komisjon oli Madalmaade Kuningriigi esitatud argumentide hindamisel hooletu. Vastupidi,

tegemist on üksnes pooltevahelise lahkheliga küsimuses, kas asjaomaste nõuete kontrollimiseks ja heakskiitmiseks on piisavalt asjaolusid arvesse võetud. Seega ei saa see asjaolu kujutada endast komisjoni hooletust samadel põhjustel, mis on esitatud eespool punktis 155.

158 Peale selle tuleb eespool punktides 142–146 esitatud kaalutlustest lähtudes lisada, et komisjoni seisukoht, mille kohaselt oli Centramelki toimikust tulenevate nõuete sissenõudmine veel pooleli, viis eeskätt selleni, et nende nõuete suhtes kohaldati määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõikes 5 sätestatud reeglit ja need lisati otsusesse 2007/327 (vt eespool punkt 133), ning nii see otsus kui ka sellega seonduvad komisjoni seisukohad ja järeldused on muutunud Madalmaade Kuningriigi suhtes lõplikuks, kuna viimane ei esitanud otsuse tühistamiseks hagi. Järelikult tuleb tõdeda, et komisjon võis põhjendatult ja ilma hoolsuskohustust rikkumata vaidlustatud otsuse vastuvõtmisega päädinud menetluses nendele asjaoludele tugineda.

159 Teiseks tuleb märkida, et komisjon põhjendas Centramelki toimikust tulenevate nõuete juurde kuuluvale intressile määruse nr 1290/2005 artikli 32 lõike 5 kohaldamist sellega, et intressi tuleb asjaomaste nõuete kõrvalnõudena käsitleda viimastega ühtemoodi. Tuleb märkida, et Madalmaade Kuningriik ei ole sellele seisukohale vastu vaielnud.

160 Neil asjaoludel tuleb põhjendamatuse tõttu lükata tagasi Madalmaade Kuningriigi argumendid, et komisjon oli hooletu, kuna ta ei võtnud arvesse argumente, mis asjaomane liikmesriik Centramelki toimikust tulenevate nõuete juurde kuuluva intressi kohta menetluses esitas.

161 Eeltoodu põhjal tuleb kolmas väide osalise vastuvõetamatuse ja osalise põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

162 Kõiki eeltoodud kaalutlusi ja eeskätt punktis 129 tehtud järeldust arvesse võttes tuleb vaidlustatud otsus tühistada osas, milles komisjon kohaldas Madalmaade Kuningriigi suhtes varasematelt nõuetelt deklareerimata intressi alusel finantskorrektsiooni 4 703 231,78 euro suuruses summas.

Kohtukulud

163 Üldkohtu kodukorra artikli 134 lõike 1 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna Madalmaade Kuningriik on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja komisjon on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud mõista välja komisjonilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (teine koda)

otsustab:

1. **Tühistada komisjoni 12. detsembri 2013. aasta rakendusotsus 2013/763/EL, mille kohaselt Euroopa Liidu rahastamine ei kata teatavaid kulutusi, mida liikmesriigid on teinud Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) tagatisrahastu, Euroopa Põllumajanduse Tagatisfondi (EAGF) ja Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfondi (EAFRD) raames, osas, milles komisjon kohaldas Madalmaade Kuningriigi suhtes enne 1. aprilli 1993 hilinemisega tasutud lisamakse puudutavatelt nõuetelt ja enne 1. aprilli 1995 alusetult makstud eksporditoetusi puudutavatelt nõuetelt deklareerimata intressi alusel finantskorrektsiooni 4 703 231,78 euro suuruses summas.**

2. **Jätta Euroopa Komisjoni kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja Madalmaade Kuningriigi kohtukulud.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 24. novembril 2015 Luxembourgis.

Allkirjad